

SACROSANCTUM OECUMENICUM
CONCILIUM VATICANUM SECUNDUM

Di. Rev. / 2

SCHEMATA
CONSTITUTIONUM ET DECRETORUM
de quibus disceptabitur in Concilii sessionibus

SCHEMA CONSTITUTIONIS DOGMATICAE
DE DIVINA REVELATIONE

PATRIMONIO UC

(SUB SECRETO)

27.3.63

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS - MCMLXIII

DE DIVINA REVELATIONE

PROOEMIUM

1. [Necessitas et obiectum Revelationis]. Sacrosancta Synodus Vaticana secunda, doctrinam catholicam de sacra Revelatione sollemniter proponens, verba S. Ioannis in memoriam revocat, dicentis: « Annuntiamus vobis vitam aeternam, quae erat apud Patrem, et apparuit nobis: quae vidimus et audivimus, annuntiamus vobis, ut et vos societatem habeatis nobiscum, et societas nostra sit cum Patre, et cum Filio eius Iesu Christo » (1 Io. 1, 2-3). Quoniam enim valent homines « quaerere Deum si forte attrectent eum, aut inveniant » (Act. 17, 27), non possent tamen mysteria Dei cognoscere, maxime subsistentiam eius in tribus personis, et consortium divinae naturae (cf. 2 Pt. 1, 4), ad quod vocantur omnes homines, nisi Deus ipse eadem revelavisset. Qua revelatione veritas tam de Deo quam de homine in Christo nobis illucescit.

2. [Revelatio gradatim peracta]. Inde ab initio Deus amore permotus testimonium? dedit generi humano de semetipso et de hominis superno fine; ac post peccatum Adae, misericorditer promittendo? Redemptorem. (mox mirabiliter restauravit ordinem salutis. Postea In Abraham populum sibi elegit, ut in semine eius benedicerentur omnes generationes terrae (cf. Gen. 12, 3), et e longinquo via Evangelio praepararetur.

3. [Revelatio in Christo ultima et completa]. In Christo et per Spiritum Christi, Apostolis promissum ut illos omnia doceret, quaecumque ipse Christus dixerat (cf. Io. 14, 26), publica revelatio ultima et integra facta est (cf. Hebr. 1, 1). Nulla ergo adhuc nova revelatio exspectanda est, sicut nulla aliunde salus. Quare Christianismus non est tantum aetas quaedam transitoria historiae religiosae humanitatis, sed omnino novissima et definitiva.

5

10

15

20

25

un proo intellectual

I et de historiae
revelationis

haec una
formis dici alia
manera que
respecta melius
quoniam litterarum

inutil
reprobacion
si reduci la
revelacion
yes, pero?
verdad

4. [Opera Christi signa Revelationis]. Opera Christi, quae dedit ei Pater ut faceret ea, testimonium perhibent de eo (cf. Io. 5, 36), cum Christus divinitatem suam non verbis dumtaxat affirmaverit, sed etiam vita sanctissima, miraculis, prophetiis et maxime resurrectione gloriosa ex mortuis confirmaverit. Sicut per verba Christi Mysterium in vita eius contentum manifestatur, sic per vitam eius miraculosam auctoritas testimonii ^{huius} Christi comprobatur.

5. [Veritates naturales cum Revelatione connexae]. In divina Revelatione agitur quidem de veritatibus et eventibus quibus mysterium participationis hominis ad Dei vitam intimam respicitur; simul autem etiam affirmantur veritates altissimae ordinis naturalis cum veritatibus supernaturalibus connexae. Nam licet veritates illae humanae rationi per se imperviae non sint; in praesenti generis humani condicione, ab omnibus expedite, firma certitudine et nullo admixto errore non nisi lumine revelationis cognosci possunt. Sic Revelatione divina, ^{viam aperiens} ~~non tantum aperitur~~ ^{eo ipso} ~~sed etiam~~ ^{prae} praebentur ad vitam temporalem recte concipiendam et ducendam.

6. [Necessitas gratiae ad Revelationem divinam accipiendam]. Revelationi divinae praestanda est oboedientia fidei: sed ut fidei actus suscitetur, opus est gratia Dei, quae sensum aperiat, cor moveat et convertat. Quo vero profundior usque evadat Revelationis intelligentia, Spiritus Paraclitus fidem iugiter per dona sua perficit.

NOTA AD PROOEMIUM.

¹ CONC. VAT. I, Sess. III, Const. dogm. de fide cath., cap. 2: DENZ. 1786.

parece incluir
que la v. infer. no
fueron nada que ser
en este mundo

CAPUT I

DE VERBO DEI REVELATO

7. [Apostoli praedicatores Evangelii]. Christus Dominus mandatum dedit Apostolis; ut Evangelium suum, id est ea quae per totam suam vitam fecerat et docuerat, tamquam fontem omnis et salutaris veritatis et morum disciplinae omni creaturae praedicarent. Quod quidem Apostoli fecerunt cum per scripta Spiritu Sancto inspirata, cum cretenus tradendo ea, quae ex ipso Christi ore vel a Spiritu Sancto dictante acceperant. Hoc autem verbum Dei, scriptum vel traditum, unum Depositum Fidei constituit, ex quo Ecclesiae Magisterium haucit ea omnia, quae fide divina tanquam divinitus revelata credenda proponit.

PATRIMONIO UC

8. [S. Scripturae et S. Traditionis mutua relatio]. S. Scriptura ergo et S. Traditio ita mutuo se habent, ut altera alteri extranea non sit. Imo arcte inter se connectuntur atque communicant. Nam ambae ex eadem scaturigine promanantes, in unum quodammodo coalescunt et in eundem finem tendunt. Quapropter utraque pari pietatis affectu ac reverentia suscipienda ac veneranda est.

9. [Utriusque relatio ad S. Magisterium]. At S. Scriptura ac S. Traditio, uti sacrum verbi Dei depositum, ~~non singulis hominibus, sed vivo et infallibili Ecclesiae Magisterio concredendum~~ ^{concredendum est.} quod quidem Magisterium non supra verbum Dei est, sed eidem ministrat, quatenus illud, ex divino mandato et Spiritu Sancto assistente, tuetur et authentice interpretatur, illustrando et etiam enucleando quae in una vel altera Depositum parte implicite et obscure continentur. Exinde regula fidei proxima quidem est Ecclesiae Magisterium, remota vero ^{et fundamentalis} Sacrum Depositum.

10. [Conclusio]. Patet igitur S. Scripturam, S. Traditionem ac Ecclesiae Magisterium, iuxta sapientissimum Dei consilium, ita inter se internecti et consociari, ut unum sine aliis consistere non possit. Tria simul ad animarum salutem suo modo efficaciter conferunt; sensu quoque fidelium subordinate concurrente.

replia

Non est intentio per hanc determinationem relationem sed fabet

Quod

¹ Cf. CONC. TRID., Sess. IV, Decr. *De canonicis Scripturis*: DENZ. 783.

² Cf. CONC. TRID., l. c.; CONC. VAT. I, Sess. III, Const. dogm. *de fide cath.*, cap. 2: DENZ. 1787.

³ Cf. CONC. TRID., l. c.

⁴ Cf. PIUS XII, Litt. Encycl. *Humani generis*, 12 aug. 1950: AAS 42 (1950) pp. 567-569.

⁵ Cf. PIUS XII, l. c. p. 569: DENZ. 2314.

PATRIMONIO UC

CAPUT II

DE SACRAE SCRIPTURAE DIVINAE INSPIRATIONE
ET INTERPRETATIONE

falta relación con la Redención

11. [Statuitur factum inspirationis et inerrantiae S. Scripturae]. Divina Revelatio, afflante divino Spiritu litteris consignata, in Sacra Scriptura continetur et prostat. Quae Scriptura, ex apostolica fide, « divinitus inspirata » (2 Tim. 3, 16) creditur, quia nimirum Deum habet principalem auctorem. Deus autem, hominibus ad id delectis, qui hagiographi vocantur, tamquam vivis instrumentis, omnibus nempe humanis facultatibus praeditis, usus est, ut ea omnia eaque sola quae ipse iuberet, universis hominibus scripto traderent.

Cum ergo totius Scripturae Deus principalis auctor affirmetur et sit, inde totam Scripturam divinitus inspiratam ab omni prorsus errore immunem esse consequitur.

et fontem ~~attestacionis~~ ~~sanctitatis~~ incomparabilem

12. [Quomodo S. Scriptura sit interpretanda]. Cum autem Deus per homines scripserit, hac de causa, ut pateat quamnam veritatem nobis communicare voluerit, interpretes Sacrae Scripturae attente investigare debet quid reapse hagiographus significare intenderit. Aliter enim veritas in textu historico et aliter in textu didactico, prophetico, poetico, allegorico aut parabolico proponitur et exprimitur.

cf. infra ~~coram~~ bene

Quod autem ad singula spectat, modus veritatem attingendi diiudicetur oportet ex sensu quem in determinatis adiunctis, pro sui temporis condicione, exprimere intendit et expressit hagiographus. Veritas ergo, seu id quod sacer auctor scribens significare voluit, non recte intelligitur nisi rite attendatur ad suetos illos nativos cogitandi, dicendi narrandive modos, qui temporibus hagiographi vigeant, quique tunc in mutuo hominum commercio passim adhiberi solebant.

Cum igitur haec omnia, salva Scripturae Sacrae auctoritate et sanctitate, in divino eloquio, quod pro hominibus modis verbisque humanis exprimitur, inveniantur, non magis erroris eadem argui debent, quam cum paria aut similia in quotidiano usu

cf. infra

haberentur, immo habeantur, proindeque auctoritati et sanctitati Scripturae minime officiunt. Cuncta autem haec, de ratione interpretandi Scripturam, ad normam hermeneuticae rationalis et catholicae, Ecclesiae iudicio ultime subsunt.

- 5 13. [*Dei condescensio*]. Quae omnia, salva semper Dei veritate et sanctitate, manifestam statuunt aeternae Sapientiae admirabilem « condensationem », qua Dei verba humanis linguis expressa, quoad omnia humano sermoni assimilata facta sunt,⁶ sicut olim Unigenitum Patris Verbum, humanae infirmitatis assumpta carne, hominibus quoad omnia simile factum est, « absque peccato » (Hebr. 4, 15).
- 10

NOTAE

¹ PIUS XII, Litt. Encycl. *Divino afflante Spiritu*, 29 sept. 1943: EB 556.

² LEO XIII, Litt. Encycl. *Providentissimus Deus*, 18 nov. 1893: DENZ. 1952; EB 195.

³ Cf. PONT. COMM. BIBL., Decr. 18 iun. 1915: DENZ. 2180; EB 420; S. C. S. OFFICII *epist.*, 22 dec. 1923: EB 499.

⁴ PIUS XII, l. c.: EB 539.

⁵ S. AUGUSTINUS, *De doctr. christ.*, II, 18, 26: PL 34, 75-76.

⁶ PIUS XII, l. c.: DENZ. 2294; EB 558-562.

⁷ S. AUGUSTINUS, *De Civ. Dei*, XVII, 6, 2: PL 41, 537. Cf. PONT. COMM. BIBL. *epist.*, 16 ian. 1948: DENZ. 2302; EB 581.

⁸ PIUS XII, l. c.: DENZ. 2294.

CAPUT III
DE VETERE TESTAMENTO

14. [*Historia populi electi in libris inspiratis enarrata*]. Amantissimus Deus, de totius humani generis salute arcano modo semper sollicitus, de populo a Se electo peculiarem curam habuit. Foedere enim cum Abraham (cf. Gen. 15, 18) et Moyse (cf. Ex. 24, 8) inito, populo sibi acquisito ita se verbis et gestis 5
revelavit, ut Israel divinas cum hominibus vias experiretur, easque, ipso Deo per os prophetarum loquente, penitus et distinctius in dies intelligeret. Quae eventuum series, divino afflante Spiritu ab auctoribus sacris annuntiata, enarrata atque explicata, ut verum Dei verbum in libris Veteris Testamenti adhuc prostat, 10
et ideo hi libri vim atque auctoritatem suam perenniter servant. « Quaecumque enim scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt, ut per patientiam et consolationem Scripturarum spem habeamus » (Rom. 15, 4).

15. [*Indoles Foederis Veteris eiusque librorum*]: Vetus 15
autem Foedus ad hoc praesertim fortiter ac suaviter dispositum erat, ut Christi universorum redemptoris eiusque regni adventum praepararet, multifariam propheticè nuntiaret (cf. 1 Pt. 1, 10) et variis typis significaret (cf. 1 Cor. 10, 11). Praeterea Veteris Testamenti libri, etsi nondum perfecte, Dei et hominis 20
cognitionem credentibus suppeditant, eosque docent modos quibus Deus cum hominibus misericorditer agit, et quibus quivis homo, in iis quae ad Deum et ad proximos spectant, se recte gerere debeat.

16. [*Relatio mutua Novi et Veteris Testamenti*]. Deus igitur, 25
utriusque Testamenti inspirator et auctor, ita sapienter disposuit, ut Novum in Vetere lateret et in Novo Vetus pateret.¹ Nam, etsi quaedam Veteris Foederis instituta, tempore praeparationis soli convenientia, Nova abrogata sint Lege, tamen Vetus Testamentum integrum in praeconio evangelico assumptum² et 30

Nam, Lex carnalis data per Moysen transfigurata est in legem spiritus ita ut

pars unius revelationis factum,¹ in Novo sensum suum completum acquirit et ostendit. Ecclesia ergo, canonicos Veteris Testamenti libros ut suas Scripturas reverenter agnoscit et accipit.

NOTAE

¹ S. AUGUSTINUS, *Quaest. in Hept.* 2, 73: PL 34, 623.

² ORIGÉNES, *In Ioan.* I, 6, 8: PG 14, 53 s.

³ S. IRENAEUS, *Adv. Haer.* III, 21, 3: PG 7, 950. Cf. *Ibid.* III, 1, 1: PG 7, 844.

PATRIMONIO UC

cumbunt, est, servatis rationalis et catholicae hermeneuticae nor-
mis, sub ductu magisterii Ecclesiae adlaborare, ut Evangelii loci,
qui expositionem certam et definitam adhuc desiderant, bene
intelligentur, ita ut, quasi praeparato studio, iudicium Ecclesiae
5 maturetur.³

20. [*De ceteris libris Novi Testamenti*]. Novi vero Testa-
menti volumen, praeterquam ex quattuor Evangeliiis, etiam ex
aliis Apostolorum libris Spiritu Sancto inspirante conscriptis
constat, quibus, ex sapienti Dei consilio, veritas vitae Christi con-
firmatur, genuina eius doctrina magis magisque declaratur atque
10 salutifera virtus divini operis Christi proclamatur. Apostolis enim
suis Dominus Iesus, sicut promiserat, affuit (cf. Mt. 28, 20),
et iis Paracletum suum misit, ut omnia eos doceret et iis sugge-
reret quaecumque iis Christus dixerat (cf. Io. 14, 26), ad aeter-
nam humani generis salutem in aevum servanda.
15

PATRIMONIO UC
NOTAE

¹ Cf. S. AUGUSTINUS, *De consensu Evangel.* I, 1: PL 34, 1041 s.

² Cf. S. IRENAEUS, *Adv. Haer.*, III, 1, 1: PG 7, 844.

³ Cf. LEO XIII, Litt. Encycl. *Providentissimus Deus*, 18 nov. 1893: EB 109.

doctrinae divitias accipit, robur suum invenit
et contacto continuo semper juvenescit.

CAPUT V

DE SACRAE SCRIPTURAE USU IN ECCLESIA

21. [*Ecclesia S. Scripturas veneratur*]. Caelestem Sacrorum Librorum Veteris et Novi Testamenti thesaurum Ecclesia inde ab initio maxima veneratione prosecuta est, et numquam intermisit insigne illud Dei donum sibi concreditum fidelibus, praesertim in sacra liturgia, dispertire, iisque commendare, ut summa pietate illud tamquam pretiosum Dei donum acciperent. In Sacris enim Libris Pater qui in caelis est filiis suis peramanter occurrit et cum eis sepe colloquitur; tantaque verbi Dei vis ac virtus inest, ut Ecclesiae sustentaculum ac vigor et Ecclesiae filii fidei robur, animae cibus, vitae spiritualis fons reapse exstet.

PATRIMONIO UC

22. [*Commendantur accuratae versiones*]. Ut autem Christifidelibus ad Sacras Scripturas aditus late pateat, Ecclesia Dei sua auctoritate commendat et materna sollicitudine curat ut, ad penitiorum cognitionem et uberiores declarationem verbi Dei, accuratae in linguas vernaculas versiones e praecellentibus Sacrorum Librorum textibus primigeniis conficiantur.

23. [*Doctorum catholicorum officium apostolicum*]. Verbi Incarnati Sponsa, Ecclesia nempe, Sancto Dei et Christi Spiritu edocta, profundiorum in dies Scripturarum Sacrarum intelligentiam assequitur (cf. Io. 16, 13), ut filios suos divinis eloquiis indesinenter pascat. Exegetae autem catholici, alique sacrae theologiae cultores, collatis viribus dent operam oportet, ut, sub ductu magisterii Ecclesiae, et altius Divinae Litterae investigentur et quam plurimi divini verbi administri Scripturarum pabulum Dei plebi fructuose suppeditent, quod mentes illuminet, firmet voluntates, hominum corda ad Dei amorem accendat.

24. [*S. Theologia verbo Dei innititur*]. Sacrae autem theologiae scientia, in verbo Dei tamquam in suo primario et inalienabili fundamento consistit ex eoque argumenta trahit, quibus

inverat

20

firmissime roboretur et semper iuvenescat.² Sacrae etenim Scrip-
turae verbum Dei non tantum continent, sed vere Dei verbum
sunt, quo etiam verbi Dei ministerium, pastoralis nempe prae-
dicatio, in qua homilia liturgica principem locum sibi vindicat,
5 salubriter nutritur sancteque virescit.

25. [*Lectio S. Scripturae sacerdotibus commendatur*]. Qua-
propter Christi sacerdotes assidua lectione ac exquisito studio
in Sacris Scripturis haerere necesse est, ne inanis forinsecus prae-
dicator fiat « qui non est intus auditor », et ut verbi divini
10 amplissimas divitias imprimis in cultu liturgico ovibus suis
communicare valeant.

26. [*Item fidelibus*]. Christifideles quoque ad sacrum ipsum
textum libenter accedant, sive per sacram liturgiam divinis elo-
quiis confertam sive per ceteras ad id aptas institutiones, quae,
15 approbante auctoritate Ecclesiae, ubique nostro tempore lauda-
biliter diffunduntur.

PATRIMONIO UC
Sacris autem Antistitibus, « apud quos est apostolica doctri-
na », fideles sibi commissos ad rectum divinatorum Librorum
usum opportune instituere competit per versiones sacrorum tex-
20 tuum, quae necessariis et vere sufficientibus explicationibus in-
structae sint, ut tuto ac utiliter Ecclesiae filii cum Scripturis
Sanctis conversentur. Sicut enim ex adaucto Sanctissimae Eucha-
ristiae cultu Ecclesiae vita incrementum accipit, ita ex digna
aestimatione et cultu verbi Dei quod « manet in aeternum »,
25 novum spiritualis vitae impulsum sperare licet.

NOTAE

¹ Cf. Act. 5, 20; 13, 26; 1 Cor. 1, 18; Hebr. 4, 11.

² Cf. PIUS XII, Litt. Encycl. *Humani generis*, 12 aug. 1950: DENZ.
2314.

³ S. AUGUSTINUS, *Sermo* 179, 1: PL 38, 966.

⁴ S. IRENAEUS, *Adv. Haer.* IV, 32, 1: PG 7, 1071.

⁵ Is. 40, 8; cf. 1 Pt. 1, 23-25.

ad obian
fuerit la
exfrescens